

Dragan Novosel,
Zamjenik Glavnog državnog odvjetnika
mr.sc. Darko Dundović
Načelnik Uprave kriminalističke policije

SURADNJA DRŽAVNOG ODVJETNIKA I POLICIJE U PREDISTRAŽNOM POSTUPKU

1. UVOD

1.1. Predkazneni ili predistražni postupak

Kada govorimo o predistražnom postupku,¹ odmah u početku se susrećemo s teškoćama u određivanju što je to predistražni postupak. Da li predistražni postupak obuhvaća radnje policije i državnog odvjetnika koje su navedene u Zakonu o kaznenom postupku, ili je rad i policije i državnog odvjetnika puno širi nego što to proizlazi iz odredbi Zakona.

Predkazneni postupak prema nekima mišljenjima, a to bi se moglo zaključiti i na osnovu nekih odredbi Zakona o kaznenom postupku, počinje tek onda kada je policija odgovorila na zlatna pravila kriminalistike (kada tko, kako, gdje itd) i kada je podnesena kaznena prijava. Međutim u stvarnom životu, ali i na osnovu drugih odredbi Zakona o kaznenom postupku (članak 185. ZKP i dr.) predkazneni postupak u suštini započinje nakon prvih saznanja ili indicija da je kazneno djelo počinjeno, bez obzira da li je počinitelj poznat ili ne.

Često je upravo u ovakvim slučajevima u kojima još nije otkriven počinitelj, u kojima postoje samo naznake o mogućem počinitelju, a posebno kada se radi o složenim slučajevima, imamo dugotrajne izvide i usku suradnju između policije i državnog odvjetnika. Jednom kada je podnesena kaznena prijava, kada je kazneni postupak i formalno započeo, ovaj zajednički rada koji je u nekim slučajevima jednako težak i složen, kao i rad u postupku, ostaje u sjeni kasnijeg vođenja postupka.

U teškim i loženim predmetima je ta suradnja dragocjena i bez nje bi državni odvjetnik kasnije u postupku imao puno teži posao i u suštini u velikoj većini predmeta bez takove suradnje niti nema uspjeha kasnije u postupku.

¹ Zakon o kaznenom postupku naziva cijeli postupak prije podnošenja istražnog zahtjeva, odnosno neposrednog istražnog akta Predistražni postupak, iako samo u 8 do 9% predmeta u kojima je započet kazneni postupak imamo istragu kao posebni dio postupka. Kako se u ovom osvrtu govori o radnjama državnog odvjetnika koje prelaze odredbe Zakona o kaznenom postupku to mi se čini za sve te radnje bolji naziv predkazneni postupak.

1.2. Odnosi između državnog odvjetnika i policije tijekom predkaznenog postupka

U ovom izlaganju ili osvrtu prvenstveno se razmatra suradnja državnog odvjetnika i policije u predkaznenom postupku. Ne izlaže se o svim onim radnjama, a koje su itekako složene, koje poduzima policija u svezi otkrivanja kaznenog djela i počinitelja i to iz dva razloga. Prvi je da je to posebna materija o kojoj državni odvjetnik ima samo posredna saznanja i policija samostalno odlučuje o poduzimanju većine tih radnji, a drugi je da bi izlaganje o tome zahtijevalo daleko više vremena i prostora nego što ga imamo za ovo izlaganje.

Stoga treba imati na umu da sve ono što radi policija od trenutka kada ima prve indicije da je kazneno djelo počinjeno, kada poduzima sve operativne, kriminalističke radnje da bi potvrdila te sumnje, da bi sakupila osnovna saznanja i da bi mogla reći kazneno djelo je počinjeno prethodi u pravilu prvim kontaktima između državnog odvjetnika i policije.

Nakon što policija izvrši provjere na osnovu kojih ima saznanja o kaznom djelu i počinitelju upoznaje državnog odvjetnika, to redovito čini u složenim i teškim slučajevima a u drugima ako to on traži ili postoje pravna ili činjenična pitanja za koje je nužno izvršiti konzultacije. Također i državni odvjetnik može od ranije imati saznanja o kaznom djelu i počinitelju i o tražiti zajedničko razmatranje slučaja.

Ponekada i u lakšim predmetima dolazi do neposredne suradnje državnog odvjetnika i policije. Prvenstveno su to slučajevi u kojima postoje sporna pravna i rjeđe činjenična pitanja, odnosno slučajevi u koji su iz bilo kojih razloga posebno značajni (uključenje javnosti i druge slične okolnosti). Međutim u većini lakših predmeta u kojima policija ima veliko iskustvo u prikupljanju potrebnih obavijesti i u kojima na osnovu tog iskustva zna što je važno za vođenje kaznenog postupka suradnja samo suradnje radi, bila bi opterećenje i u takvim predmetima nakon što je provjerila sve činjenice i prikupila sve obavijesti policija podnosi kaznenu prijavu.

Naravno ima slučajeva u kojima je počinitelj nepoznat, a u kojima dolazi do zajedničkog rada državnog odvjetnika i policije, ali to će biti prvenstveno oni slučajevi u kojima državni odvjetnik temeljem članka 185. ZKP traži od suda provođenje pojedinih istražnih radnji, odnosno povjerava provođenje tih radnji policiji.

Dakle, osim rijetkih slučajeva, tek onda kada se zna da je određena osoba mogući počinitelj, ali još o tome nisu prikupljeni svi podaci, odnosno nisu poznate sve činjenice i razjašnjena pravna pitanja, tek onda kada se treba dogovoriti o mogućem sadržaju kaznene prijave i o podacima i dokazima koji su potrebni državnom odvjetniku za uspješno vođenje postupka dolazi do suradnje. Možemo reći da u pravilu kada je izvjesno da je počinjeno kazneno djelo, kada policija zna ili s velikom vjerojatnošću pretpostavlja tko bi mogao biti počinitelj zapravo i počinje suradnja između policije i državnog odvjetnika u predkaznenom postupku. Suradnja u predmetima u kojima je počinitelj nepoznat je rjeđa u pravilu do nje dolazi kod teških kaznenih djela u kojima izvidi traju dugo.

Treba napomenuti da je to uobičajeni početak suradnje, jer postoje razlike između pojedinih područja. Dok negdje policija i državno odvjetništvo neposredno i usko surađuju u većini predmeta drugdje je ta suradnja više formalna i odvija se davanjem pisanih zahtjeva i odgovora.

Prije saznanja o kaznenom djelu i mogućem počinitelju moguće su konzultacije, ali one su rijetke, jer državni odvjetnik nema znanja s kojima raspolaže policija, nema tih vještina i u suštini prije toga državni odvjetnik ne može policiji niti sugerirati, niti zahtijevati, a niti pomoći u njezinom radu.

1.3. Faze predkaznenog postupka

Možemo dakle u predkaznenom postupku razlučiti dvije osnovne faze. Prva je rad policije u svezi otkrivanja podataka koji mogu dovesti do počinitelja kaznenih djela, a druga zajednički rad na prikupljanju podataka i činjenica važnih za pokretanje i vođenje kaznenog postupka. Te dvije faze su možda najbolje naznačene u talijanskom postupovnom zakonu prema kojem u jednom trenutku rad jednog te istog kriminalističkog policijskog službenika prelazi u rad sudskog kriminalističkog službenika.

Iz navedenih razloga ovo izlaganje je ograničeno na suradnju u svezi prikupljanja podataka, dokumenata i drugih materijala potrebnih državnom odvjetniku za donošenje odluke o prijavi i za uspješno vođenje kaznenog postupka. Dakle u onim slučajevima u kojima je na osnovu svih podataka s kojima ga je upoznala policija zaključio da postoji osnovna sumnja da je određena osoba počinila kazneno djelo.

1.4. Općenito o percepciji učinkovitosti kaznenog postupka.

Što karakterizira sadašnji kazneni postupak, odnosno percepciju o kaznenom postupku.

Prvenstveno neučinkovitost. Smatra se da se u kaznenom postupku ne ostvaruju ciljevi koji su zacrtani, da su kako tijela progona, tako i sudovi neučinkoviti i da se postupak u velikoj većini završava oslobađanjem počinitelja. Svjedoci smo niza napisa da se zapravo u kaznenom postupku ne ostvaruju ciljevi koje je zakonodavac imao na umu kada je donosio određeni zakon.

Percepcija o neučinkovitosti kaznenog postupka, ali i njegova stvarna neučinkovitost i dugotrajnost utječu da se u nizu slučajeva u kojima imamo propisana kaznena djela, ali i prekršaje financijska policija, carina, devizni inspektorat, odlučuju za prekršajni postupak. Često čujemo da su u prekršajnom postupku novčane kazne daleko više, postupak jednostavniji i brži.

Kazneni postupak je dugotrajan, on traje dugo i u današnje vrijeme u kojem se traži ne samo suđenje u razumnom roku nego i brzo suđenje traže se nova rješenja, ali i krivci za neučinkovitost postupka.

Sve to dovodi do prebacivanja odgovornosti. Policija smatra da je obavila svoj posao podnošenjem kaznene prijave, državni odvjetnik smatra da je podnošenjem istražnog zahtjeva ili optužnog akta pripremio dobru podlogu sudu za odlučivanje, dok sud u pravilu smatra, odnosno iz njegovih odluka proizlazi da se u pojedinim predmetima ne može donijeti odluka.

Često čujemo da je predkazneni postupak bio nepotpun ili je u njemu povrijeđen zakon, da nisu prikupljeni svi potrebni podaci da bi se mogli izvesti dokazi i utvrditi činjenice na glavnoj raspravi, odnosno s druge strane da je sve napravljeno ali su krivci izmakli pravdi.

1.5. Mogući uzroci.

Neosporno je i svi se slažu da je kazneni postupak dugotrajan i složen i nitko nije zadovoljan s njegovim trajanjem. Ukoliko izuzmemo potrebnu složenost postupka u kojem se moraju garantirati temeljna prava u skladu s člankom 6. Europske konvencije o ljudskim pravima i temeljnim slobodama postavlja se pitanje koji su mogući uzroci? Loš rad policije, loš rad državnog odvjetnika, njegove krive procjene i nedovoljna suradnja s policijom, odnosno koordinacija u predkaznenom postupku.

Ukoliko je uzrok neučinkovitosti postupka, odnosno donošenja negativne odluke loša kaznena prijava i propusti u prikupljanju obavijesti onda je tome sigurno doprinijela i nedovoljna suradnja između državnog odvjetnika i policije.

Međutim, iako se sve navedeno uzima u obzir kada govorimo o nezadovoljstvu s kaznenim postupkom, ipak se najčešće kao glavni krivac za neučinkovit i dugotrajan postupak spominje sudska istraga. Istraga sigurno u svim onim predmetima u kojima se vodi u značajnoj mjeri produžuje trajanje postupka. No ona nije jedini i isključivi krivac za dugotrajan postupak. Državno odvjetništvo stalno naglašava na osnovu svoje interne statistike da svega negdje u 8% predmeta državni odvjetnik podnosi istražni zahtjev. Državni odvjetnik u drugim predmetima predlaže provođenje istražnih radnji, što je u proturječnosti s njegovim čestim tvrdnjama da postupak dugo traje. Međutim broj predloženih istražnih radnji varira od područja do područja i upravo te razlike i ukazuju da ih često predlaže i u onim slučajevima kada to nije nužno.

Iako imamo relativno malo istražnih zahtjeva ipak često istragu percipiramo kao glavnog krivca za dugotrajan i neučinkovit postupak. Istraga se provodi kao što je poznato za najteža kaznena djela koja izazivaju najviše pozornosti u javnosti. Kada u takvim slučajevima istraga traje nekoliko godina, tada se ne možemo čuditi ovakvoj percepciji. Razmatrajući dakle sadašnju percepciju o učinkovitosti kaznenog postupka možemo reći da samo dobra i kvalitetna priprema prije pokretanja kaznenog postupka može značajno skratiti trajanje postupka i to je razlog zbog kojeg je suradnja između državnog odvjetnika i policije važna.

Vjerojatno ćemo nakon izmjene Zakona o kaznenom postupku imati stranačku istragu i tada ćemo vidjeti kako će to utjecati na učinkovitost postupka.

2. PREDKAZNENI POSTUPAK

2.1. Zakon o kaznenom postupku - ovlasti državnog odvjetnika i policije.

Ukoliko bi rad državnog odvjetnika i policije u predkaznenom postupku cijenili na osnovu broja odredbi Zakona o kaznenom postupku koji se odnosi na taj dio postupka mogli bi zaključiti da policija nakon provedenih izvida dostavlja prijavu državnom odvjetniku koji ukoliko to ocijeni potrebnim zahtijeva prikupljanje potrebnih obavijesti. Međutim stvari nisu

tako jednostavne. U predkaznenom postupku policija ulaže veliki trud i sredstva da bi otkrila počinitelja, da bi osigurala tragove, prikupila sve podatke, izuzela dokumentaciju i druge materijale. Državni odvjetnik često, a osobito u složenim slučajevima mora analizirati veliki broj podataka i razmatrati razna pravna i činjenična pitanja prije donošenja odluke, pa možemo reći da je pravna regulativa tog dijela postupka u nerazmjeru s brojem radnji koje poduzima policija i državni odvjetnik.

U Zakonu o kaznenom postupku se, ako izuzmemo provođenje hitnih istražnih radnji koje više spadaju u kazneni postupak nego u predkazneni postupak, te ako izuzmemo posebne izvide, na rad državnog odvjetnika odnose svega tri članka Zakona o kaznenom postupku, a na rad policije nekoliko članaka, od kojih je najvažniji članak 177. Zakona o kaznenom postupku. Tome treba dodati da se u članku 177. stavak 1. ZKP zbog toga što pojedine ovlasti policije nisu riješene Zakonom o policiji zapravo razrađuju kriminalističke radnje i mjere kojima nije mjesto u Zakonu o kaznenom postupku već u policijskim propisima.

Ukoliko izuzmemo taj dio odredbi članka 177. Zakona o kaznenom postupku vidimo da policija prikuplja određene podatke, kada ima saznanja da je kazneno djelo počinjeno, obavlja razgovore s pojedinim osobama, ispituje pod u Zakonu utvrđenim uvjetima okrivljenika (osumnjičenika) i podnosi kaznenu prijavu. Državni odvjetnik s druge strane prima kaznene prijave, zahtijeva provođenje izvida i odlučuje o kaznenoj prijavi.

2.2. Posljedice podnormiranosti

Smatramo da je u Zakonu o kaznenom postupku trebalo riješiti pitanje odnosa između državnog odvjetnika i policije, kako to nije učinjeno to intenzitet rada u predkazneom postupku zavisi od zalaganja i sklonosti pojedinog državnog odvjetnika i policijskog službenika.

Koje su posljedice podnormiranosti? Ima ih više, ali najznačajnija je da nisu uređeni odnosi između državnog odvjetnika i policije, nisu uređene međusobne ovlasti, osim odluke o samoj kaznenoj prijavi nije, riješeno tko u suštini donosi odluke o pojedinim radnjama u ovom dijelu postupka, tako da imamo na određen način konkurenciju između državnog odvjetnika i policije.

Policija može konzultirati državnog odvjetnika, može tražiti njegovo mišljenje, ali to mišljenje policijske službenike ne obvezuje. Državnim odvjetnicima je poznato da policija često odstupa od dogovorenog. Prema pojašnjenjima policijskih službenika do toga dolazi kada se naknadno u policiji razmatra slučaj na višim razinama, tako da se može dogoditi da se naknadno zaključi da će se poduzeti određena radnja bez obzira na mišljenje državnog odvjetnika. Također i državni odvjetnik može naknadno promijeniti svoj stav, ako je korektan o tome će obavijestiti policijskog službenika i obrazložiti, odnosno pojasniti zbog čega je izmijenio svoje mišljenje.

Upravo gore navedeno je i razlog da postoje značajne razlike u intenzitetu suradnje između državnog odvjetnika i policije na pojedinim područjima. Ta suradnja je na pojedinim područjima svakodnevna i uobičajena, a drugdje samo formalna. Sva do sada provedena istraživanja pokazuju da je i uspješnost policije, ali i državnog odvjetnika u kaznenom postupku osjetno veća na onim područjima na kojima se zajednički radi i dogovara o radnjama koje je potrebno poduzeti.

Potrebno je napomenuti da i u drugim zemljama taj dio kaznenog postupka nije posebno normiran. Uobičajeno je da se odnosi između državnog odvjetnika i policije koji nisu bitni za formalni kazneni postupak uređuju međusobnim sporazumima kojima se rješavaju pitanja o načinima suradnje, izvješćivanja, zajedničkih timova, koordinacije te odnosi između učesnika.

2.3. Ovlasti i rad državnog odvjetnika i policije prema Zakonu o kaznenom postupku

2.3.1. Ovlasti policije

Osnovna dužnost policije prema Zakonu o kaznenom postupku je poduzimanje mjera da se otkriju kaznena djela i da se pronađe počinitelj kaznenog djela. To je temeljni posao kriminalističke policije. Policija glavne napore usmjerava na otkrivanje kaznenih djela i počinitelja, ako već zna počinitelja mora poduzeti potrebne mjere i radnje da se on ili sudionik ne sakrije ili ne pobjegne, da se otkriju i osiguraju tragovi kaznenog djela i predmeti koji mogu poslužiti pri utvrđivanju činjenica, te da se prikupe sve obavijesti koje bi mogle biti od koristi za uspješno vođenje postupka.

Dakle, kao što je već gore rečeno uza sva moguća preklapanja u provođenju izvida kako ih uređuje Zakon o kaznenom postupku ipak je osnovna dužnost policije otkrivanje kaznenih djela i pronalaženja počinitelja, te osiguravanja tragova (mogućih dokaza), za kasniji istražni postupak.

Tek nakon toga, dakle, kada je počinitelj poznat, policija podnosi kaznenu prijavu državnom odvjetniku koji nakon toga odlučuje o kaznenoj prijavi. Od kvalitete prijave, podataka i dokaza koji su uz nju prikupljeni zavisi ne samo ocjena državnog odvjetnika dali postoji osnovana sumnja da je počinjeno kazneno djelo i da je osumnjičeni počinitelj, već i kasnija uspješnost državnog odvjetnika u postupku.

Dakle, možemo reći da od kvalitete rada policije, korištenja svih mogućnosti u obavljanju izvida i prikupljanju dokaza zavisi kasnija uspješnost državnog odvjetnika u postupku. Može državni odvjetnik biti izuzetno stručan, ali ako policija nije svoj dio posla obavila u skladu s odredbama Zakona o kaznenom postupku dokazi će se izdvojiti kao nevaljali i postupak će završiti negativnom odlukom.

2.3.2. Ovlasti državnih odvjetnika

Prema Zakonu o kaznenom postupku osnovno pravo i dužnost državnog odvjetnika je progon počinitelja kaznenih djela, poduzimanje mjera radi otkrivanja kaznenog djela i pronalaženja počinitelja, poduzimanje izvida kaznenih djela i zahtijevanje i provjeravanje provedbe pojedinih izvidnih radnji i mjera radi prikupljanja podataka važnih za pokretanje postupka.

Od ovih ovlasti državnog odvjetnika kako su one određene u članku 42. Zakona o kaznenom postupku najviše je nerazumijevanja i dvojbi u svezi ovlasti državnog odvjetnika da poduzima mjere radi otkrivanja kaznenih djela i pronalaženja počinitelja. Izmjenom Zakona o kaznenom postupku smatralo se da se time daje jedna jako važna ovlast državnom odvjetniku. Međutim, ova odredba je dovela samo do zabune jer time je državni odvjetnik dobio određene ovlasti policije koje ne može koristiti ne samo zbog toga što ne raspolaže

potrebnim stručnim znanjem nego i zbog toga što nema odgovarajuće ovlasti i osoblje. Državni odvjetnik zapravo ima određene ovlasti policije koje s obzirom na svoje kadrovske i materijalne uvjete i svoja praktična znanja ne može obavljati.

Kada je u pitanju nepoznati počinitelj, dakle, kada je u pitanju pronalaženje počinitelja državni odvjetnik može učiniti samo ono što sada čini. Ocijeniti da li iz kaznene prijave protiv nepoznatog počinitelja proizlazi osnovna sumnja da je počinjeno kazneno djelo za koje se progoni po službenoj dužnosti, ako je, obavijestiti policiju da nastavi s radnjama protiv počinitelja i poduzimanja svih drugih radnji. I tu prestaje sva aktivnost državnog odvjetnika na otkrivanju kaznenih djela i pronalaženju počinitelja bez obzira na tvrdnje da bi morao te radnje obavljati i bez obzira na zakonske ovlasti jer državni odvjetnik to jednostavno ne može učiniti.

Ukoliko tome dodamo da se nigdje kasnije u Zakonu, a posebno ne u članku 174. stavak 2. ZKP ne razrađuje ta ovlast državnog odvjetnika tada je jasno da je otkrivanje kaznenih djela i počinitelja posao policije. Naime u članku 174. stavak 2. ZKP se navodi da će državni odvjetnik ako je počinitelj nepoznat zahtijevati od redarstvenih vlasti da prikupe potrebne obavijesti i poduzmu druge mjere radi otkrivanja počinitelja.

Dakle, državni odvjetnik ima daleko veći interes u svezi provođenja izvida. Državni odvjetnik je zainteresiran da prikupi potrebne obavijesti da bi mogao odlučiti o prijavi. U članku 174. stavak 2. ZKP je određeno da će državni odvjetnik ako iz same prijave ne može ocijeniti jesu li vjerodostojni navodi prijave ili ako podaci u prijavi ne daju dovoljno osnove da može donijeti odluku o prijavi, ako to ne može poduzeti sam ili preko drugih tijela, zahtijevati od redarstvenih vlasti da prikupe potrebne obavijesti i poduzmu druge mjere radi otkrivanja kaznenog djela i počinitelja (članak 177. i članak 179.).

3. ODNOSI IZMEĐU DRŽAVNOG ODVJETNIKA I POLICIJE

Razmatrajući gore navedene odredbe Zakona o kaznenom postupku stvari mogu izgledati prilično jednostavno, policija provodi izvide i nakon toga podnosi kaznenu prijavu, koji državni odvjetnik razmatra i odlučuje se da li će tražiti dodatne potrebne obavijesti ili će odlučivati o prijavi.

Međutim u praksi, posebno kod teških i složenih kaznenih djela, i to ne samo onih organiziranog kriminala predkazneni postupak je često dugotrajan i složenost. Ukoliko tome dodamo da su često ta kaznena djela počinjena od većeg broja počinitelja ili u više zemalja tada je i rad policije i rad državnog odvjetnika daleko složeniji od onoga što se može zaključiti samo na osnovu navedenih odredbi.

Sve to ukazuje da je prilikom razmatranja zajedničkog rada policije i državnog odvjetnika, njihove suradnje i odnosa, a osobito razmišljanja o tome kakova bi ta suradnja trebala biti nužno razmotriti što u praksi radi državni odvjetnik i policija.

3.1. Rad državnog odvjetnika u predkaznenom postupku.

Državni odvjetnik uzima prijave na zapisnik i djelomično sam zavisno od vrste kaznenog djela i radnji koje je potrebno poduzeti provodi izvide.

U pravilu su to pozivi oštećeniku, te okrivljeniku. Državni odvjetnik rijetko poziva moguće svjedoke i uzima izjave od njih. Osim pozivanja osoba u državno odvjetništvo državni odvjetnik u nekim slučajevima traži podatke od drugih tijela. Razmatrajući mjesečna izvješća državnih odvjetnika uočava se da u zadnje vrijeme državni odvjetnici sve više sami traže podatke od drugih državnih tijela i pravnih osoba. To je dobra orijentacija posebno ako se radi o pitanjima za koja je potrebno imati pravna znanja. To su na primjer uvidi u razne registre (zemljišnike, registre trgovačkih sudova itd.) što zahtijeva posebna pravna znanja i u tom slučaju prikupljanje podataka ne treba prepuštati policiji.

U svim onim slučajevima kada traži prikupljanje podataka od policije državni odvjetnik bi trebao u zahtjevu pobliže odrediti sadržaj mjere ili radnje. Neki državni odvjetnici to ne rade, već često samo zahtijevaju prikupljanje potrebnih obavijesti ne navodeći što mu je potrebno da bi mogao odlučiti u konkretnom predmetu.

Državni odvjetnik koji sam provodi izvide, odnosno koordinira provođenje izvida koje provodi policija i druga državna tijela uvijek će nastojati u pisanom zahtjevu okolnosno navesti što je potrebno prikupiti. To je osobito važno u složenim slučajevima u kojima već unaprijed može ocijeniti da će mu ti podaci trebati tijekom postupka. Državni odvjetnik koji tako ne postupi, koji ocjeni kriminalističkog službenika prepušta odluku o tome što je nužno prikupiti, a takovih na žalost ima dosta, bez osnova prebacuje odgovornost za uspješnost u postupku na policiju. Policijski službenik je dužan prikupiti podatke koji su nužni državnom odvjetniku za donošenje odluke, ali državni odvjetnik je taj koji mora unaprijed ocijeniti što će mu biti potrebno u postupku i to zatražiti od policije.

U posebno složenim slučajevima to se ne može učiniti u pisanom zahtjevu i tada je nužno na sastanku s policijom iznijeti i obrazložiti svoje zahtjeve.

Osim toga što po prikupljanju svih obavijesti odlučuje o kaznenoj prijavi državni odvjetnik u ovoj fazi može prisustvovati mjerama i radnjama koje provodi policije, dakle, može biti prisutan prilikom provođenja policijskih izvida (što u pravilu ne čini), a također može sam ispitivati okrivljenika u prisutnosti odvjetnika kojom ovlasti se služi izuzetno rijetko.

Konačno, nakon prikupljanja svih obavijesti državni odvjetnik donosi odluku o kaznenoj prijavi.

3.2. Rad policije

Policija je dužna prema odredbi članka 177. stavak 1. ZKP obavještavati državnog odvjetnika u roku od dvadesetičetiri sata nakon poduzimanja prve radnje.

Policija tu obavijest dostavlja kada je poduzela određene radnje, odnosno kada postoje osnovi sumnje da je počinjeno kazneno djelo. Zavisno od policijske uprave do policijske uprave, policija se više ili manje formalno drži ove svoje obveze. Potrebno je obavijestiti da mehaničko obavještavanje, ako je to samo inicijalna obavijest u velikoj većini slučajeva ne doprinosi boljoj suradnji. Državni odvjetnik je zatrpan obavijestima iz kojih još skoro ništa ne može vidjeti i stoga policijske uprave izvješćuju kad već imaju određena saznanja koja mogu pomoći državnom odvjetniku da vidi da li će odmah i on poduzimati neke radnje.

Policija uzima kaznenu prijavu na zapisnik. U preko dvije trećine slučajeva podnošenja kaznene prijave od strane građana prijavu na zapisnik uzima policija. Državnom odvjetniku se podnosi prijava u pravilu ako je počinitelj poznat, često u slučajevima kada je upitno je da li se radi o kaznenom djelu ili građanskopravnom odnosu.

Policija postupa po zahtjevima državnog odvjetnika s u svezi prijave koju je sama uzela ili sama započela provoditi izvide, prikuplja potrebne obavijesti od građana, provodi cijeli niz kriminalističkih radnji navedenih u članku 177. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku- Policija ispituje okrivljenika u prisutnosti odvjetnika, provodi hitne istražne radnje, sastavlja kaznenu prijavu i podnosi je državnom odvjetniku.

3.3. Ciljevi državnog odvjetnika i policije.

Gore iznijeto pokazuje da u jednom dijelu i državni odvjetnik i policija rade iste poslove, ali često sa različitim pristupom. Policija te radnje obavlja da bi nakon završetka kriminalističke obrade podnijela kaznenu prijavu ili izvješće državnom odvjetniku, dok državni odvjetnik te radnje obavlja sa svrhom donošenja odluke o prijavi.

Možemo reći da postoje sitne, ali ipak važne za razumijevanje odnosa razlike u ciljevima između državnog odvjetnika i policije.

Što je cilj svih radnji i zahtjeva koje poduzima državni odvjetnik u predkaznenom postupku?

Državni odvjetnik sasvim sigurno želi u konkretnom slučaju dobiti kvalitetnu kaznenu prijavu sa svim potrebnim priložima na temelju koje može nedvojbeno donijeti odluku bilo odbačaja kaznene prijave bilo o pokretanju postupka.

Koji je cilj policije?

Otkrivanje kaznenog djela i počinitelja te prikupljanje podataka koji daju osnova za podnošenje kaznene prijave.

Policija prikuplja podatke da bi potkrijepila kaznenu prijavu, koju podnosi kada smatra da je počinjeno kazneno djelo, odnosno da je određena osoba počinila kazneno djelo. Nasuprot tome, državni odvjetnik cijeni sadržaj kaznene prijave on cijeni da li je sve ono što ima dovoljno za pokretanje kaznenog postupka.

Ako smatra da je počinjeno kazneno djelo, da postoje osnovi sumnje da je određena osoba počinitelj pokreće kazneni postupak, a ako ne, on će ili zatražiti dodatne izvide, dodatni rad policije koja će te radnje obaviti.

Važno je naglasiti da sve do donošenja odluke o kaznenoj prijavi i policija i državni odvjetnik rade zajedno, ali nakon toga prema sadašnjim zakonskim rješenjima i praksi državni odvjetnik ostaje sam, on je odgovoran za odluku o prijavi i za ishod postupka. državni odvjetnik odgovara za neuspjeh u postupku iako je u složenim slučajevima često procjena i odluka zajednička.

Zakon određuje da državni odvjetnik postupa po načelu legaliteta. Ako smatra da je počinjeno kazneno djelo, da postoje osnovi sumnje da je određena osoba počinitelj mora osim

ako primjenjuje članak 175. ZKP pokrenuti kazneni postupak, međutim često uspješnost postupka zavisi od kvaliteta prethodnog postupka, zavisi kako od poznavanja materije od strane policije, ali i od zahtjeva državnog odvjetnika, njegove pravilnosti i dobre instruiranosti.

Razlike u ciljevima ne smijemo gubiti iz vida, one određuju postupanje policije i državnog odvjetnika i ako smo ih svjesni te razlike nisu presudne za dobru suradnju

4. SURADNJA DRŽAVNOG ODVJETNIKA I POLICIJE.

4.1. Ocjena sadašnjeg stanja

Kako ovo sadašnje stanje suradnje između državnog odvjetnika i policije? Zavisi od uobičajenih odnosa između državnog odvjetnika i policije na određenom području i složenosti pojedinog predmeta.

Možemo reći da u jednostavnim predmetima policija u pravilu radi sama bez konzultacija s državnim odvjetnikom i nakon završene kriminalističke obrade podnosi kaznenu prijavu ili izvješće. Ništa se ne mijenja u slučaju ako je kaznena prijava podnesena državnom odvjetniku. Državni odvjetnik u takvim slučajevima obično ide prema policiji s općenitim zahtjevom za prikupljanjem potrebnih obavijesti i policija sama na osnovu svojih saznanje i iskustava provodi pojedine izvidne radnje i vraća izvješće državnom odvjetniku. Navedeno ne znači da je uvijek tako, ima i jednostavnih predmeta u kojima postoje konzultacije, ali u velikoj većini tih predmeta niti nema potrebe za posebnom suradnjom jer se radi o uobičajenim rutinskim izvidima u čijem provođenju policija ima dovoljno iskustva da ih može dobro i potpuno obaviti.

U složenim, odnosno teškim predmetima u kojima su zapriječene visoke kazne obim suradnje zavisi od toga koliko državni odvjetnik i policija zajednički rade, koliko jedan drugoga uvažavaju i koliko su spremni na suradnju. Tamo gdje policija uvažava mišljenje državnog odvjetnika i obrnuto, gdje je cilj isti, dakle, uspješno dovršenje kaznenog postupka, policija redovno konzultira državnog odvjetnika, upoznaje ga s predmetom, upoznaje ga dalje sa tijekom obrade, traže od njega mišljenja u svezi samog predmeta, posebno što je još potrebno prikupiti i dogovara se s državnim odvjetnikom oko podnošenja kaznene prijave. Tamo gdje je suradnja državnog odvjetnika i policije loša ili je nema, policija i ovdje radi samostalno i bez dogovora, podnosi kaznenu prijavu i čeka odluku državnog odvjetnika tj. da li će tražiti dodatno prikupljanje potrebnih obavijesti, da li će odbaciti kaznenu prijavu ili ići u postupak.

U bitnom je različita situacija u složenim predmetima od općeg značaja, odnosno u predmetima koji su važni na državnoj razini, a tu posebno treba izdvojiti predmete iz nadležnosti USKOK-a. Tu u pravilu imamo suradnju državnog odvjetnika i policije, jer u tim predmetima i Državno odvjetništvo Republike Hrvatske i Ravnateljstvo policije inzistira na suradnji i nadležna policijska uprava, odnosno postaja i državni odvjetnik tu suradnju više ili manje uspješno obavljaju.

Ukoliko pogledamo tko inicira suradnju u pojedinom predmetu možemo kratko reći - onaj tko osjeća potrebu, onaj tko je odgovoran za predmet i želi ne svoju odgovornost

podijeliti s drugim, već zajednički čim bolje i uspješnije dovršiti rad na predmetu. Nema pravila, ponekada će tu suradnju inicirati policija, ponekada državni odvjetnik.

U svim slučajevima složenih predmeta, teških kaznenih djela, a osobito predmeta koji izazivaju veliku pozornost javnosti i u svezi kojih se pojavljuju tvrdnje da i policija i državni odvjetnik ne poduzimaju sve što je potrebno da se pokrene kazneni postupak, odnosno utvrde sve okolnosti suradnja je prijeko potrebna i za njezino ostvarenje su odgovorni kako državni odvjetnik tako i načelnik policijske uprave, odnosno kriminalističke policije.

4.2. Zajednički rad ili samostalni rad državnog odvjetnika i policije

Prilikom odgovora na pitanje da li raditi zajednički ili samostalno na način da najprije policija napravi „svoje“, a zatim državni odvjetnik razmatra kaznenu prijavu i donosi odluku potrebno je razmotriti koje su prednosti policije koje su važne za provođenje izvida i rad u predkazneom postupku, a također koje su prednosti državnog odvjetnika. Komparacijom prednosti možemo dobiti odgovor na pitanje zbog čega je nužan zajednički rad u pojedinom predmetu.

Odgovor na ovo pitanje je tim važniji jer se u nekim sredinama smatra da je suradnja suvišna, da svatko ima svoje ovlasti i ako ih pravilno koristi i zna posao da nema potrebe za dogovaranjem i zajedničkim radom. Ne rijetko se čuje komentar: „Policija je svoje napravila sada državni odvjetnik treba donijeti odluku“ ili obrnuto: „Od policije je zatraženo prikupljanje potrebnih obavijesti, nakon čega će državni odvjetnik donijeti odluku“.

4.2.1. Prednosti policije

Policija ima izuzetna kriminalistička znanja i vještine koje joj pomažu u otkrivanju kaznenog djela i počinitelja, ali i otkrivanju tragova i prikupljanju materijalnih dokaza. Policija će u većini slučajeva bolje obaviti razgovor s osumnjičenikom i drugim osobama, koristeći pri tome svoja posebna znanja i u tome je uspješnija od državnog odvjetnika.

Osim kriminalističkih znanja koja pomažu u otkrivanju kaznenih djela i počinitelja policija raspolaže sa značajnim ljudskim resursima i materijalnim pomagalima i sredstvima, što joj sve daje prednost u provođenju izvida i to je razlog što policija u suštini provodi veći, mogli bi reći i najveći dio izvida.

Potrebno je naglasiti i mogućnost korištenja tajnog izvjestitelja od strane policije (čl. 177 ZKP-a), a što je jedan od vrlo značajnih „alata“ policije posebice kod prikupljanja obavijesti o organiziranom kriminalitetu.

4.2.2. Prednosti državnog odvjetnika

Koje su prednosti državnog odvjetnika? Državni odvjetnik nema kriminalistička znanja i ne može razgovarati sa pojedinim osobama na način kako to radi policija, ali on ima pravna znanja, on dobro poznaje kazneni postupak i konačno državni odvjetnik donosi odluku o prijavi.

Dobar policijski službenik iskoristit će pravno znanje državnog odvjetnika i okolnost da državni odvjetnik donosi odluku o prijavi. On će posebno koristiti to da državni odvjetnik odlučuje o prijavi i tražiti će u dvojbenim slučajevima da ga državni odvjetnik obavijesti da li je nužno nastavljati provođenje izvida i u kojem pravcu ih je potrebno provoditi.

4.3. Oblici suradnje u predkaznenom postupku.

4.3.1. *Prijava protiv nepoznatog počinitelja.*

Kao što je to gore rečeno državni odvjetnik u slučaju ako je počinitelj nepoznat može jedino ocijeniti da li u konkretnom slučaju proizlaze osnovane sumnje da je počinjeno kazneno djelo za koje se progoni po službenoj dužnosti. Njegova ocjena je važna radi toga jer će u slučaju ako državni odvjetnik ocjenjuje da ne postoji kazneno djelo, da nema osnovane sumnje da je počinjeno kazneno djelo za koje se progoni po službenoj dužnosti odbaciti kaznenu prijavu protiv nepoznatog počinitelja i u tom slučaju nema obveze policije da dalje traga za tim počiniteljem.

To je ponekad važno za policijskog službenika koji poznaje dobro ovlasti državnog odvjetnika jer će on u slučaju u kojem je i sam u dvojbi da li postoje osnovane sumnje da je počinjeno kazneno djelo konzultirati državnog odvjetnika. Ako državni odvjetnik smatra da djela nema time je za njega postupak završen i ne mora bespotrebno trošiti vrijeme i sredstva na provođenju izvida.

4.3.2. *Prijava protiv poznatog počinitelja – jednostavna (lakša) kaznena djela*

Kao što je rečeno u jednostavnim slučajevima policija sama provodi izvide i podnosi kaznenu prijavu.

Međutim, u nekim od ovih slučajeva u kojima postoje dvojbe dolazi do zajedničkog rada i suradnje u predkaznenom postupku. Inicijativa za dogovor i razmatranje konkretnog slučaja uvelike zavisi od toga tko podnosi prijavu. Ako je policija sama počela provoditi izvide, na osnovu kojih bi trebala podnijeti kaznenu prijavu u pravilu inicijativu za sastanak i zajednički dogovor daje policija. Isto tako, u slučaju ako je oštećenik podnio prijavu policiji, policija će u takvom slučaju inicirati dogovor.

Državni odvjetnik može i sam u nekim od ovih slučajeva, ako mu je dostavljena prijava i ukoliko ocijeni da je to potrebno inicirati dogovor odnosno uključiti se u provođenje izvida, ali u pravilu on će to činiti ako je on prvi došao do saznanja o počinjenom kaznenom djelu.

4.4. Teška kaznena djela i složene obrade

Možemo reći da je u slučaju teških kaznenih djela, posebno kada se radi o složenim obradama suradnja imperativ za uspjeh.

Bez međusobnih konzultacija, bez zajedničkog razmatranja predmeta i ocjene valjanosti svih podataka činjenica i materijala koji su prikupljeni teško je očekivati uspjeh u složenim predmetima. Suradnja je posebno važna u složenim predmetima gospodarskog kriminaliteta, odnosno u predmetima u kojima se provode posebni izvidi i slično.

Naime, upravo kod složenih predmeta najviše dolaze do izražaja prednosti policije i državnog odvjetnika. Policija ima potrebna policijska saznanja i sredstva za provođenje izvida, ali državni odvjetnik ima potrebna pravna znanja i zna što mu je potrebno za postupak. Ukoliko jedna i druga strana uvažava prednosti druge strane i njezina mišljenja i sugestije možemo reći da je to put uspjeha i da ćemo u takvom slučaju imati uspješnu kriminalističku obradu i ukoliko postoje osnovi sumnje da je određena osoba počinitelj kaznenog djela i uspješan dovršetak kaznenog postupka.

Osim konzultacija i razgovora, dakle, dogovora koje radnje treba poduzeti u posebno složenim predmetima u kojima su potrebna posebna znanja dolazi do osnivanja timova. Uobičajeno ih tako ne zovemo, to nisu nikakvi formalni timovi, ali u praksi oni postoje. U pravilu u timovima su policijski službenici i specijalizirani službenici Ministarstva financija (porezna uprava, carina itd.), te državni odvjetnik koji je zadužen s predmetom.

Ukoliko imamo ovakve zajedničke timove dolazi do izražaja koordinativna i vodeća uloga državnog odvjetnika. Državni odvjetnik je taj koji koordinira rad policije i drugih službi. Državni odvjetnik dogovara sastanke na kojima se razmatra učinjeno i donosi odluka o daljnjim radnjama, odnosno o tome da li će se ili ne podnijeti kaznena prijava.

Ipak, možemo reći da i u slučajevima kada imamo dogovor, kada imamo zaista dobru suradnju policija je ta koja provodi izvide sama ili u suradnji sa drugim službama. Državni odvjetnik je taj koji daje ocjenu provedenog, naznačuje što mu je još potrebno za uspješno vođenje postupka i donosi odluku o kaznenoj prijavi. Izuzeci koji postoje samo potvrđuju gornje pravilo.

4.5. Odlučivanje državnog odvjetnika o provođenju izvida i o kaznenoj prijavi

Jedno od pitanja na koja je najteže dati odgovor je pitanje kada će državni odvjetnik podnijeti policiji zahtjev za prikupljanje potrebnih obavijesti, a kada će sam provoditi izvide.

Državni odvjetnik podnosi policiji zahtjev za prikupljanje potrebnih obavijesti kada su za provođenje tih radnji potrebna kriminalistička znanja, te određena sredstva s kojima on ne raspolaže.

Zahtjev državnog odvjetnika treba biti dobro instruiran da bi policijski službenik znao što državni odvjetnik od njega zahtjeva. Upravo to je razlog zbog kojeg često dolazi do ocjene da policija ne postupa po zahtjevu državnog odvjetnika. Državni odvjetnici kod toga ispuštaju iz vida da je njihov zahtjev u značajnom broju slučajeva općenit, tako da policijski službenik u suštini odlučuje koje će radnje poduzeti i tada se događa da državni odvjetnik nije dobio podatke koji mu trebaju i ponovno podnosi zahtjev uz tvrdnju da policija nije postupila po njegovom zahtjevu. Možemo reći da je to loš rad državnog odvjetnika. Državni odvjetnik je taj koji mora ocijeniti što mu je potrebno za donošenje odluke o prijavi i u svojem zahtjevu to mora jasno naznačiti.

Dakle, državni odvjetnik provodi izvide samo izuzetno, prvenstveno u slučaju kada dobro poznaje predmet i kada točno zna na koja pitanja su mu potrebni odgovori. Državni odvjetnik će sam provoditi izvide u predmetima u kojima postoje složena pravna pitanja koja zahtijevaju posebna pravna znanja, ali i u slučaju kada mu je potrebno da prije pokretanja postupka ocijeni vjerodostojnost oštećenika ili mogućih svjedoka. Državni odvjetnik sam

provodi izvide uvijek u onim predmetima u kojima se radi o dogovoru o suradnji ili nagodbi s okrivljenikom.

5. KOORDINACIJA

U svakodnevnom radu pod koordinacijom podrazumijevamo zajedničko razmatranje rezultata provedenih izvida, ali isto tako i dogovor u svezi prikupljanja podataka i izvođenja pojedinih radnji u složenim predmetima. Postoji u praksi razlika između dogovora i koordinacije. Tu razliku je veoma teško opisati, možemo reći da je dogovor ad hoc sastanak u svezi rada na pojedinom predmetu između državnog odvjetnika i policijskog službenika koji rade na konkretnom predmetu, dok do koordinacije dolazi u složenim predmetima u kojima se unaprijed postiže dogovor da će se u buduće sve radnje u tom predmetu zajednički razmatrati. Koordinacija je karakteristična po tome što u njoj ne sudjeluju samo osobe koje su neposredno zadužene predmetom, nego i njima nadređeni, ali isto tako i predstavnici drugih tijela koji pomažu u provođenju izvida ili istaknuti stručnjaci čije se mišljenje i posebna znanja uvažavaju prilikom donošenja odluke o daljnjem postupanju.

Prilikom zajedničkih sastanaka ili koordinacije kako ih i policija i državni odvjetnik uobičajeno nazivaju, državni odvjetnik i njegovi zamjenici i policijski službenici i njima nadređene osobe skoro uvijek razmatraju čime raspolažu, koji podaci su prikupljeni, a koje još treba prikupiti, koju dokumentaciju i druge materijale treba izuzeti te koje slijedeće radnje treba poduzeti. Taj dogovor nije formalan, on je neformalan i u pravilu nikoga posebno ne obvezuje, jer za to nema uporišta u zakonu.

Na ovakvim koordinativnim sastancima se šesto dogovara koje će se posebne izvidne mjere provoditi, odnosno tražiti nalog za njihovo provođenje, da li će se provoditi pretraga, vještačenja i slično. Ukoliko se radi o koordinaciji koja je kvalitetna, u kojoj državni odvjetnik ima svoje mjesto i ulogu tada će i sam težiti tome da bude prisutan pojedinim radnjama koje provodi policija. On će tražiti da ga se izvijesti o tim radnjama, planirati će svoje sudjelovanje i biti će aktivno uključen u izvođenju tih radnji.

Jedna od tih radnji kojima državni odvjetnik treba kad god je to moguće prisustvovati je i ispitivanje okrivljenika u smislu članka 177. stavak 4. i 5. ZKP. Državni odvjetnik u posebno složenim i osjetljivim predmetima ne smije propustiti tu radnju, mora biti prisutan ispitivanju okrivljenika.

Razmatrajući primjere koordinacije u konkretnim predmetima možemo reći da je koordinacija uobičajena kod provođenja posebnih izvidnih mjera i radnji kojima se ograničavaju Ustavom zajamčena prava i slobode. Uobičajeno je da se u takvim slučajevima konzultiraju nadležne policijske službe, da se vidi da li postoje raspoloživi kapaciteti za provođenje tih radnji, a nakon toga državni odvjetnik u dogovoru s policijom podnosi prijedlog istražnom sucu.

Također bi državni odvjetnik trebao prisustvovati pojedinim hitnim istražnim radnjama kada ih provodi policija. Nazočnost državnog odvjetnika može biti dragocjena u svim onim slučajevima kada su potrebna pravna znanja i procjena.

6. ZAVRŠNE KONZULTACIJE I DOGOVORI

Završne konzultacije odnose se na razmatranja dotadašnjeg rada u svezi potpunosti provedenih kriminalističkih radnji i izvida i osnovanosti kaznene prijave, odnosno o tome da li u konkretnom slučaju postoji osnovana sumnja da je određena osoba počinila kazneno djelo za koje se sumnja, odnosno da li je počinjeno kazneno djelo. Često i u slučajevima u kojima nije prije bilo zajedničkog razmatranja dolazi do dogovora prije podnošenja kaznene prijave i to je onaj završni dio zajedničkog rada državnog odvjetnika i policije.

Često se događa da postoji dobra koordinacija između državnog odvjetnika i policije u prvom dijelu provođenja izvida, no međutim, koordinacija često "puca" upravo u ovom zadnjem dijelu. To se ne bi smjelo događati i to je razlog da u nekom složenim obradama kasnije na sudu ti predmeti padaju zbog preuranjenog pokretanja postupka ili zbog toga što nije bilo osnovane sumnje da su upravo osumnjičene osobe počinile kazneno djelo koje im se stavlja na teret.

Sasvim sigurno do negativne odluke u postupku može i često dolazi zbog toga što su iskazi svjedoka različiti od izjava danih policiji i državnom odvjetniku, te zbog pogrešne procjene od strane državnog odvjetnika. Međutim, u nekim slučajevima u kojima se radi o značajnim i složenim predmetima u kojima je pritisak javnosti izuzetno visok, policija želi završiti kriminalističku obradu, jer se to od nje traži, izložena je pritisku, dok istovremeno državni odvjetnik upravo zbog mogućeg neuspjeha, u kojem slučaju sva odgovornost pada na njega želi imati čim više materijalnih i drugih dokaza. U takvim slučajevima može doći do prekida suradnje i policija se odlučuje podnijeti kaznenu prijavu bez obzira na mišljenje državnog odvjetnika. Cijeli niz predmeta u kojima je došlo do ovakvog nesporazuma pokazuje koliko je to i za policiju i za državnog odvjetnika štetno.

Državni odvjetnik i policijski službenici moraju odgovorno i detaljno analizirati sve podatke i dokaze koje imaju u predmetu, analizirati da li su proveli sve radnje koje su mogli provesti. Državni odvjetnik treba predlagati provođenje još nekih radnji ukoliko za to ima osnova, on mora obrazložiti svoj zahtjev i ako treba u pisanom obliku ukazati zbog čega je to važno za uspjeh u postupku. Tek nakon toga se trebaju dogovoriti o vremenu i načinu podnošenja kaznene prijave s time da se moraju držati tog dogovora. Ukoliko je dogovoreno privođenje tada državni odvjetnik treba stajati iza tog privođenja, ukoliko je dogovoreno da će se kaznena prijava podnijeti redovno, ne uz privođenje, policija bi se trebala držati tog dogovora. To nisu nebitne stvari. Iskustva i istraživanja pokazuju da stvari ne idu dobro ukoliko nemamo zajednički dogovor.

7. ZAKLJUČNO.

Suradnja između državnog odvjetnika i policije u predkaznenom postupku važna je za donošenje odluke o kaznenoj prijavi, ali isto tako za uspješno vođenje kaznenog postupka.

Ukoliko postoji dobra suradnja državni odvjetnik može na vrijeme ocijeniti da li postoji osnovana sumnja da je počinjeno kazneno djelo, može obrazložiti i zahtijevati prikupljanje obavijesti koje su mu nužne za donošenje odluke o prijavi.

S druge strane policija se može u takvom slučaju usredotočiti na prikupljanje podataka koje traži državni odvjetnik, na provođenje radnji za koje on smatra da su nužne za kasnije uspješno vođenje postupka. Konačno u takvom slučaju državni odvjetnik je taj koji na sebe preuzima odgovornost za odluku o kaznenoj prijavi i za kasnije uspješno vođenje postupka.. U onim slučajevima u kojima je upoznat s provođenjem izvida, ako radi zajedno s policijom državni odvjetnik može točno naznačiti koje radnje treba provesti da bi mogao donijeti odluku o prijavi i u tom slučaju se policija ne iscrpljuje u provođenju radnji koje kasnije u postupku nisu potrebne.

Konačno valja naglasiti da u svim složenim predmetima bez dobre suradnje u predkaznenom postupku nema uspješnosti u kaznenom postupku. Državni odvjetnik i policija to moraju znati iskoristiti.